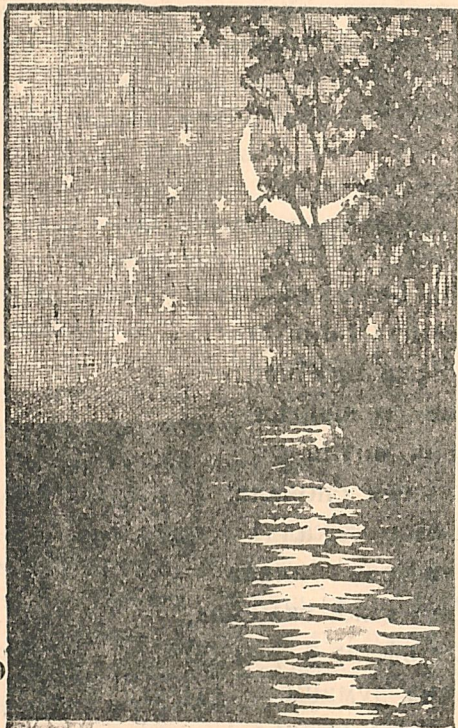

ТРИ ЗВЪЗДИЧКИ.

Приказка.

Свѣтѣли на небето три звѣздички — три сестрички. Свѣтѣли, свѣтѣли, па имѣ домжчнѣло и почнали да се оплакватъ: „Право ли е това? Висимѣ тука, далечѣ отѣ земята, нищо не виждаме. Това търпи ли се?“ — Замигали звѣздичкитѣ и почнали да плачатъ. Духналѣ силенѣ вѣтърѣ и ги свалилѣ на земята.

На другото утро нашитѣ три звѣздички стояли на земята като три цвѣтенца: едното — червено, другото — синьо и

третото жѣлто. Стояли тѣ срѣдѣ полето между много други цвѣтя, люлѣли се на дългитѣ си стебла, любували се едно на друго и весело си приказвали. Около тѣхѣ било свѣтло, топло, цвѣтисто.

Проживѣли цвѣтенцата така двѣ недѣли и почнали да тжгуватъ и думатъ: „Ето, на — стоимѣ тука като вързани и по-далечѣ отѣ себе си нищо не виждаме!“

Дочулѣ ги вѣтърѣтѣ, духналѣ, откжсналѣ ги отѣ стеблата имѣ и ги понесълѣ изѣ въздуха.

На другото утро три тѣ цвѣтенца вече летѣли изѣ въздуха като три пеперудки: червена, бѣла и жѣлта. Било имѣ весело, много весело. Една друга се гонѣли, играели, веселили се: не могли да се наравдатъ на новия животѣ.

Ала изминали се три дни и пеперудкитѣ пакѣ почнали да тжгуватъ и да се оплакватъ: „Охѣ, дотегна ни това летене. Само се въртимѣ и въртимѣ. Останахме безѣ сили; свѣтѣ ни се зави.